

BİRİNCİ BÖLÜM

Okuldaki tuvaletlerden birine oturmuş, bir şarkı mırıldanıyordum. Pantolonumu indirmemiştim. İngilizce dersinin sonlarına doğru kendimi iyi hissetmeyip buraya gelmişim. Öğretmenim Bay Dalton bu konularda harikadır. Zeki bir adamdır ve numara yapıp yapmadığınızı bilir. Elini kaldırıp rahatsızlandığımı söylediğimde bana bir defa baktı ve onayladığını belirten bir şekilde başını öne eğip tuvalete gitmemi söyledi.

“Seni rahatsız eden neyse kus Darren,” dedi, “sonra da hemen geri gel.”

Keşke her öğretmen Bay Dalton kadar anlayışlı olsa.

Nihayetinde hasta olmamıştım; ama hâlâ midem bulandığı için tuvalette kaldım. Dersin sonunun geldiğini belirten zilin çaldığını ve öğle yemeği tatili için herkesin sınıflardan dışarı fırladığını duydum. Onlara katılmak istiyordum, ama Bay Dalton beni bu kadar kısa bir sürede bahçede görürse çok bozulurdu. Kendisini aldatırsanız çılgına dönmez; onun yerine sessizleşir ve sizinle uzun bir süre konuşmazdı. Bu da size bağırıp çağırmasından bile daha kötüdür.

Bu yüzden ben de öylece oturmuş mırıldanıyor, ikide bir saatime bakıp bekliyordum. Sonra birinin benim adımlı bağırdığını duydum.

“Darren! Hey, Darren! Deliğe mi düştün yoksa?”

Sırıttım. Bu benim en iyi arkadaşım Steve Leopard idi. Steve’in soyadı aslında Leonard’dı, ama herkes ona Steve Leopard diyordu. Böyle olmasının tek sebebi kelime benzerliği değildi; eskiden Steve, annemin deyişle, ‘vahşi bir bebek’ idi. Nereye gitse olay çıkartır, kavgalara karışır, dükkânlardan bir şeyler çalardı. Bir gün, henüz bebek arabasındayken, sivri bir çomak bulmuş, gelip geçen kadınları dürtmeye başlamıştı. (Kadınların neresini dürttüğünü tahmin edenler hediye kazanmayacaklar!)

Gittiği her yerde insanlar ondan korkuyor ve onu hor görüyorlardı. Ben hariç... Kolejdeki ilk karşılaşmamızdan beri benim en iyi arkadaşımdı o. Annem onun vahşiliğinin etkisi altında kaldığını söylüyordu; ama ben sadece onun beraberce vakit geçirmek için harika bir arkadaş olduğunu düşünüyordum. Çok ateşli bir yapısı vardı ve sinirlendiği zaman korkunç öfke nöbetlerine tutuluyordu; ama ben böyle durumlarda koşarak uzaklaşıyor, sinirleri yatıştığı zaman da geri dönüyordum.

Steve’in ünü yıllar geçtikçe azalmaya yüz tutmuştu –anesi onu pek çok doktora götürmüş, onlar da Steve’e, kendisine nasıl hâkim olması gerektiğini öğretmişlerdi– ama o yine de okul bahçesinde küçük çaplı bir efsane olmaya

devam ediyordu; ondan daha yapılı veya yaşça daha büyük olsanız bile onunla uğraşmayı göze alamıyordunuz.

“Hey Steve,” diye cevap verdim, “buradayım.” Hangi kapının arkasında olduğumu bilebilmesi için kapıya vurdum.

Hızlı bir şekilde, bulunduğum yere doğru gelip kapıyı açtı. Pantolonumu indirmemiş bir şekilde oturduğumu görünce gülümsedi. “Kustun mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Peki sence kusacak mısın?”

“Belki,” dedim. Sonra da aniden öne doğru eğilip kusma sesi çıkarttım. “Öögh!” Ama Steve Leopard, beni bu şakaya aldanmayacak kadar iyi tanıyordu.

“Hazır oradayken postallarına da bir cila atıver,” dedi ve ben ayakkabılarına tükürüp onları bir parça tuvalet kâğıdıyla siliyormuş gibi yapınca gülmeye başladı.

Doğrulup, “Derste kaçırdığım bir şey oldu mu?” diye sordum.

“Yok be,” dedi, “her zamanki zırvalar.”

“Tarih ödevini yaptın mı?”

Endişeli bir şekilde, “O ödev yarına değil miydi?” diye sordu. Steve ödevlerini yapmayı hep unuttur.

“Yarıdan sonraki güne,” dedim.

Bir oh çekti. “Böylesi daha da iyi. Ben de düşünmüştüm ki...” Duraklayıp kaşlarını çattı. “Bir dakika,” dedi, “bugün perşembe. Yarıdan sonrası ise...”

“Nasıl da kandırdım ama!” diye bağıırıp omzuna bir yumruk attım.

“Ovv!” diye bağırdı. “Acıdı.” Kolunu ovuyordu, ama aslında acımadığının farkındaydım. “Dışarı çıkmaya niyetin var mı?”

Arkama yaslanıp, “Burada kalıp manzarayı seyretmeyi düşünüyordum,” dedim.

“Dalga geçmeyi bırak. Ben buraya geldiğimde 5–1 yeni-liyorduk. Şimdiye altı veya yedi olmuştur. Sana ihtiyacımız var.”

Futboldan bahsediyordu. Her öğle tatilinde maç yaparız. Genelde benim takımım kazanır, ama en iyi oyuncularımızın bir kısmını kaybettik. Dave Morgan bacağıını kırdı. Sam White, ailesi taşınınca başka bir okula transfer oldu. Danny Curtain ise öğle tatillerini, hoşlandığı Shelia Leigh ile geçirebilmek için futbol oynamayı bıraktı. Şapşal!

Ben, takımın en iyi ileri uç oyuncusuyum. İyi savunma ve orta saha oyuncuları var; Tommy Jones da tüm okulun en iyi kalecisi. Ama ileride durup her gün dört beş gol atabilen bir tek ben varım.

Ayağa kalktım ve “Tamam,” dedim, “sizi kurtaracağım. Bu hafta her gün het-trik* yaptım. Devam etmezsem yazık olur.”

Üst sınıflardan birkaç çocuğun –her zamanki gibi lavaboların başında sigara içiyorlardı– yanından geçtik ve spor ayakkabılarımı almak için dolabıma doğru hızla yürüdüük.

* Bir maçta aynı oyuncunun üç gol atması. [Ç. N.]

Bir kompozisyon yarışmasında kazandığım eski ayakkabılarımın birkaç ay önce bağcıkları kopmuş, yanlarındaki lastik kısımları da parçalanıp dökülmüştü. Bu yetmezmiş gibi bir de ayaklarım büyümüştü! Şimdi giydiğim ayakkabılar da fena değildi, ama eski ayakkabılarım kadar müthiş değildi.

Sahaya girdiğimde 8–3 yenilmekteydik. Gerçek bir futbol sahası değildi bu; yalnızca iki tarafındaki duvarlara çizilmiş kaleleri olan uzunca bir bahçeydi. Kaleleri çizen kişi tam bir salak olmalıydı, çünkü bir taraftakini çok yüksek, diğerini ise çok alçak çizmişti!

Sahaya girerken, “Korkmayın, bombacı Shan geldi!” diye bağırdım. Alandakilerin kimi güldü, kimi de homurdandı; ama benim takımımdaki oyuncuların hırslandığını, rakiplerimizin ise endişelendiğini görebiliyordum.

Harika bir başlangıç yapıp bir dakika içerisinde iki gol attım. Beraberlik ya da galibiyet alabilecek gibiydik, ama zaman yetmedi. Daha erken gelebilseydim durumu kurtarabilirdik, ne yazık ki tam ben havaya girmişken zil çaldı ve 9–7 kaybettik.

Biz sahadan ayrılırken Alan Morris kıpkırmızı bir suratla ve nefes nefese sahaya daldı. Onlar benim en iyi arkadaşlarım: Steve Leopard, Tommy Jones ve Alan Morris. Bizler dünyanın en garip dört insanı olmalıyız, çünkü içimizden yalnızca birinin, Steve’in takma adı var.

Alan, elindeki ıslak kâğıdı burnumuzun dibinde sallayarak, “Bakın ne buldum!” diye bağırdı.

Tommy kâğıdı yakalamaya çalışarak, “O ne?” diye sordu.

“Bu bir...” Alan, Bay Dalton’un bağırmasıyla birlikte durdu.

“Siz, dördünüz! İçeri!” diye kükredi Bay Dalton.

Steve, “Geliyoruz Bay Dalton,” diye cevap verdi. Steve, Bay Dalton’un en sevdiği öğrencisidir ve bizlerin başını belaya sokabilecek şeylerden rahatlıkla paçayı kurtarabilir. Tıpkı bazen hikâyelerinde küfürlü sözler kullanması gibi. Steve’in kullandığı kelimelerden bazılarını ben kullansaydım şimdiye, çoktan okuldan atılmış olurum.

Ama Steve, Bay Dalton’un yumuşak karnıdır, çünkü o özeldir. Bazen sınıfta son derece parlak bir öğrenci olur ve her şeyi bilir; ama bazı zamanlar ismini bile doğru yazamaz. Bay Dalton onun bir tür *idiot savant* olduğunu söylüyor; yani aptal bir dâhi!

Her neyse. Bay Dalton’un en sevdiği öğrenci olması, Steve’in, derse geç kaldığı takdirde ceza almaktan kurtulacağı anlamına gelmiyordu. O yüzden Alan, her ne söyleyecekse ders sonunu beklemek zorundaydı. Terli ve yorgun, ağır adımlarla sınıfa döndük ve derse başladık.

O an farkında olmadığım şey, Alan’ın elindeki gizemli kâğıdın hayatımı sonsuza dek değiştirecek olmasıydı. Hem de kötü yönde!

İKİNCİ BÖLÜM

Öğle tatilinden sonra tarih dersi için yine Bay Dalton'laydık. II. Dünya Savaşı'nı işliyorduk. Benim fazla ilgimi çekmiyordu, ama Steve'e göre bu harika bir konuydu. İçinde öldürme ve savaş olan her şeye bayılırdı. Sık sık, büyüünce paralı asker olmak istediğini söylerdi. Ciddiydi de!

Tarih dersinden sonra Matematik dersi vardı ve öğretmenimiz, inanılmaz bir şekilde, yine Bay Dalton'du! Matematik öğretmenimiz hastalandığı için okula gelemediğinden, diğer öğretmenler ellerinden geldikince onun derslerini de idare ediyorlardı.

Steve zevkten dört köşe olmuştu. En sevdiği öğretmenle üst üste üç ders! Bay Dalton ilk kez matematik dersimize giriyordu; bu yüzden Steve hava atmaya, kitabın neresinde olduğumuzu ve zorlu problemlerden bazılarını bir çocuğa anlatır gibi anlatmaya başladı. Bay Dalton bu duruma aldırış etmedi. Steve'e alışkindi ve onunla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu.

Genelde Bay Dalton işi sıkı tutardı. Dersleri eğlenceli geçirdi, ama çıktığımızda hep bir şeyler öğrenmiş olurduk. Ama matematikte pek iyi olmadığı da bir gerçektir. Elinden geleni yaptığı halde kafasının karıştığını görebiliyorduk. O –kafası matematik kitabına gömülmüş, yanında ona ‘yardım amaçlı’ önerilerde bulunan Steve ile– durumu kontrol altına almaya çabalarken, biz de kıpırdanmaya, alçak sesle konuşup birbirimize notlar yollamaya başlamıştık.

Ben Alan’a, getirdiği gizemli kâğıt parçasını görmek istediğimi belirten bir not yolladım. Önceleri o kâğıdın sınavta elden ele geçmesine razı olmadıysa da ona not yollamaya devam edip ikna ettim. Tommy ondan iki sıra önde oturduğu için kâğıdı ilk gören de o oldu. Katlanmış haldeki kâğıdı açıp incelemeye koyuldu. Okurken önce gözleri parladı, sonra da yavaşça ağzı açılmaya başladı. Bitirip –üç kere okuduktan sonra– bana yollayınca neden yüzünün o şekli aldığını kısa sürede anladım.

Bu, bir gezici sirkin reklamını yapan el ilanıydı. Tepe sinde bir kurt resmi vardı. Kurdun ağzı açıktı ve dişlerinden salyaları damlıyordu. Alt kısmında ise bir örümcek ve bir yılan resmi vardı, onlar da korkunç ve tehlikeli görünüyordu.

Kurdun hemen altında, büyük ve kırmızı harflerle şunlar yazıyordu: